

dlům, vysloveným jak v obchodním zákoně tak i v civ. soudním řádě (materialie str. 271). Sluší ho proto užiti také na výpovědi podle §u 15 cit. zák., pro něž ustanovuje zákon určité dni v měsíci. Poněvadž 1. října 1922 byla neděle, mohla býti výpověď dána a doručena s účinkem ještě dne 2. října 1922, což se také stalo a sluší ji proto přiznati vykonatelnost podle §u 1 čís. 18 ex. ř.

Čís. 2219.

Exekuce podle §u 352 ex. ř.

Při roku k ustanovení dražebních podmínek není vymáhající věřitel vázán předloženým jím návrhem. Nedostavil-li se odpůrce k roku, nutno k jeho výslechu o navržených změnách rok odložit.

(Rozh. ze dne 30. ledna 1923, R II 14/23.)

Při roku k jednání o předložených podmínkách dražby společných nemovitostí dle §u 352 ex. ř., k němuž se povinný nedostavil, navrhl vymáhající věřitel změnu dražebních podmínek v ten smysl, by stanoveny byly nižší vyvolací ceny. Soud první stolice návrhu vyhověl, rekursní soud k stížnosti povinného zrušil napadené usnesení a uložil prvnímu soudu, by slyšel povinného o změně vyvolacích cen, navržené vymáhajícím věřitelem, a by, neshodnou-li se strany o vyvolávací ceně, nařídil odhad. Důvody: Vymáhající strana byla oprávněna při roku ku ustanovení dražebních podmínek navrhnouti změnu podmínek, nanejvýš jiné vyvolávací ceny. Může-li se tak státi v řízení exekčním, jak jde na jevo z §u 163 ex. ř., tím spíše je to přípustno v řízení nesporném (§§ 275, 277 nesp. řiz.). Rekursu jest však přisvědčiti, že dosud nemůže býti řeči o vyvolávací ceně. Strana povinná souhlasila s vyvolávacími cenami, uvedenými vymáhající stranou v předložených dražebních podmínkách. O nových cenách vyvolacích, navržených vymáhající stranou teprv při roku, nebyla povinná strana uvědoměna, a neměla příležitosti, vyjádřiti se o této změně. Dokud se tak nestalo, nelze tvrditi, že jest tu neshoda o vyvolací ceně.

Nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Především nutno si uvědomiti, že nejde v tomto případě o úkon nesporného řízení, nýbrž o nucený prodej nemovitostí (domu a pozemků) několika osobám společných, tedy o exekuci podle §u 352 ex. ř., při níž jest sice co do provedení soudní dražby použití ustanovení §§ 272 až 280 cit. pat. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák., nikoliv však i jeho ostatních ustanovení. Nelze tedy stanoviti dražební podmínky podle způsobu, určeného pro exekční dražby, naopak nutno tu postupovati podle zásad řízení nesporného a zejména dbáti toho, by dražební podmínky vyhovovaly §u 277 cit. cís. pat., aby byly určité a jasné. K jednání o předložených dražebních podmínkách byl ustanoven rok k slyšení stran, k němuž se stěžovatel nedostavil, avšak podal den před tímto

rokem podání, v němž projevil souhlas s vyvolacími cenami, nesouhlasil však s převzetím břemen. Při roku vymáhající věřitel vzhledem na pokles cen nemovitostí navrhl nižší vyvolací ceny, k čemuž byl oprávněn, tím spíše, když byl rok ustanoven k zjištění dražebních podmínek a když svým návrhem o nich nebyl, jelikož jednání právě ku shodě stran bylo ustanoveno, do doby té vázán. Ostatně není tomu na překážku ani § 277 nesp. říz. Není proto názor rekursního soudu právně mylným, když došel k těmž závěru. Neprávem vytýká stěžovatel, že rekursní soud odvolává se na ustanovení Šu 163 ex. ř., jelikož rekursní soud nezakládá své usnesení na tomto ustanovení, nýbrž toliko dovozuje z ustanovení toho, že se tak státi může tím spíše v nesporném řízení. Při tom ovšem přehlíží, že, má-li se docílit shody, že nutno počítati s různými změnami návrhu dražebních podmínek a že jednání o nich zásady nesporného řízení nikterak nejsou na závalu (§ 2 čís. 5 a 7 cit. cís. pat.). Právem proto rekursní soud usnesení prvé stolice zrušil a ustanovení roku k slyšení stran o změně vyvolacích cen a případné shodě o dražebních podmínkách této uložil.

Čís. 2220.

»Nemajetným« ve smyslu Šu 143 obč. zák. jest otec, který nemá více než existenční minimum.

(Rozh. ze dne 30. ledna 1923, R II 16/23.)

Oba nižší soudy uložily manželskému otci, by platil svým dětem měsíčně na výživu a to Marii 50 Kč, Karlu 110 Kč, Karolině 40 Kč a Růženě 50 Kč. Rekursní soud uvedl v důvodech: Dle Šu 141 obč. zák. jest po výtce otec povinen, pečovati o výživu dětí, pokud samy živiti se nemohou, dle Šu 143 obč. zák. má matka o výživu dětí pečovati jen, je-li otec nemajetným. Otec pro choromyslnost svéprávnosti úplně zbavený, k nádenické práci dle úsudku znalce neschopný, není však nemajetný. V zákoně není opory pro úsudek, že otec má přispívati k výživě dětí jen z příjmů svého jmění, a že nelze podstatu jmění k tomu přibrati, naopak § 141 a 143 obč. zák. ukládá otci ohledně nákladů na výživu manželských dětí závazek, který uplatniti lze jako každý jiný dluh z jeho celého jmění; teprv nemožnost otcova poskytovat výživu, osvobozuje od tohoto přesného závazku, a přenáší se závazek na matku. Přes smutné osobní poměry otcovy — přes neschopnost k práci a choromyslnost, které by vyžadovaly, by zůstaly úroky z nepatrného kapitálu a částka tohoto kapitálu ke skrovné výživě otcově, a ačkoliv otec v dohledné době případně snad obci na obtíž, bylo dle přesného zákona rozhodnouti.

Nejvyšší soud snížil vyživovací příspěvek otcův v celku na 65 Kč 48 h měsíčně.

Důvody:

Rekursní soud vychází, jak se zdá, z názoru, že nemajetným ve smyslu Šu 143 obč. zák. nazvati lze otce jen, nemá-li vůbec majetku.